

Treking po narodnem parku Langtang do jezer Gosai Kunda in Surya peak ali navdušena Špela prvič v Nepal

Žalosten splet okoliščin je pripeljal do tega, da sem odšla v Nepal na treking s starši in dedijem. Naš cilj so bila jezera Gosai Kunda na področju narodnega parka Langtang, celotno potovanje pa je trajalo 14 dni, vzleteli smo 21. oktobra in se vrnila 4. novembra. Vse skupaj nepozabna izkušnja in zagotovo se bom v Nepal še kdaj vrnila.

Komaj sem dočkala dan, ko smo imeli rezerviran let za odhod. Končno je prišel in že smo bili v zraku, z vsako uro, ko smo bili bližje Katmanduju, je vznemirjenje v meni bolj naraščalo, vendar mi je vseeno uspelo za nekaj kratkih uric zatisniti oči. Ko sem se prebudila, se je pred mano prikazal prekrasen razgled v barvah sončnega vzhoda, nekaj minut kasneje sem zagledala še to, kar sem si najbolj želela: Himalajo.

Pristali smo nekaj čez šesto zjutraj po Katmandujskem času in se po vrsti preverjanj in čakanju za vizo le prebili iz letališča. Videla sem že precej fotografij in slišala kar nekaj predavanj o Nepal, vendar me je Nepal, kljub temu, da sem vedela, kaj približno me čaka, povsem osupnil. Najprej me je Katmandu prestrašil, toliko prometa, toliko ljudi, ogromno trgovinic in trgovcev, ki ti na vsak način želijo prodati svojo robo... Kmalu sem se v mesto povsem vživela.

Drugi dan smo si ogledali še bližnje mesto Bhaktapur, ki je v večini zgrajeno iz rdeče opeke in to da mestu prav poseben čar.

Seveda sem vseeno komaj čakala, da bomo šli ven iz mestnega vrveža v naravo. Zjutraj tretjega dne smo se odpravili.

Vožnje do našega izhodišča ne bom nikoli pozabila, na nekaj delih je bila precej adrenalinska zaradi zelo slabe ceste in strmih pobočij pod njo. Sama vožnja je trajala cel dan, k temu so prispevala tudi številna policijska in vojaška preverjanja.

V Sypru Besi smo prispeli v trdi temi. Četrto jutro v Nepalju sem dočakala sam začetek trekinga.

V soncu in vročini smo se vzpenjali vse višje, od koder so se nam odpirali čedalje lepši pogledi na zasnežene himalajske vrhove.

Po nekaj urah smo prispeli do majhnega lodža v kraju Thulo Sybru. Okrepčali smo se s kosilom, nato smo želeli še malo višje, vendar nas je neprijetno presenetil dež. Zato smo se sprehodili po kraju, si ogledali samostan, videli zdravstveni dom, improvizirano vojašnico in odkrili celo majhen cybercafe. Večer nam je prijetno minil v dnevni sobi lastnikov lodža. Naslednje jutro nas je skozi okna pričakal veličasten razgled.

Na poti do našega naslednjega prenočišča smo srečali trop opic, katerim smo bili mi prav toliko zanimivi, kot so bile one nam. Gozd, skozi katerega smo hodili, je postajal čedalje bolj divji in podoben pragozdu. V kraju Singh Gomba (3300 m n.v.) smo se namestili in odšli po poti naprej ter na vrh nad vasjo. Približno 40 let nazaj je gozd na tem pobočju gorel, na vrhu nas je zajela megla in pogled na pogorela debla je bil kot prizor iz kakšne grozljivke.

Naslednjega dne smo se še enkrat odpravili na isti vrh, si ponovno ogledali zapuščen samostan, ki smo ga odkrili že prejšnji dan.

Znašli smo se v gozdu, kjer ni bilo niti sledu o kakršnihkoli človeških posegih. Večstoletne tise so bile na debelo preraščene z mahom, sonce je skozi liste metalo mehko, čarobno svetlobo. Kaj takšnega bi se dalo videti samo še v filmu.

Po ovinku smo se vrnili na glavno pot in šli še malo naprej, na razgledni vrh visok 3600 metrov. Zopet nas je dobila megla in hitro smo se vrnili nazaj v lodž.

Tretji dan trekinga smo se ponovno povzpeli na razgledni vrh in prehiteli meglo in videli Langtang Lirung, vrhove Ganeša, Tibet in ostale gore. V zadnji tretjini poti tega dne smo prispeli do snega, ki ga sicer nismo pričakovali, vendar je očitno snežni vihar izpred dveh tednov pod Anapurnami povzročil nekaj vremenske zmede tudi kasneje. Na žalost nas je ob prihodu v Laurebine (3800 m n.v.) spet neprijetno presenetila megla, poslovili smo se tudi od tekoče vode v toaletnih prostorih.

Vsak večer smo prej odhajali spat, tema se je spustila kmalu in ni bilo veliko stvari, s katerimi bi se lahko zamotili. Zato sem naslednji dan z lahkoto vstala pred sončnim vzhodom in slikala himalajske vrhove še v sončnem vzhodu. Dopoldne je bilo spet

sončno, nekaj snega je skopnelo in prispeli smo na naš cilj, do jezer Gosai Kunda na višini 4380 metrov.

Po kosilu smo se sprehodili okrog največjega jezera, ampak muhasto vreme nam je spet zagodlo, najprej sodra, potem sneg. Ob vrnitvi v lodž smo s strahom gledali snežinke in se spraševali, kakšne bodo jutri razmere za vzpon na Surya peak. Kmalu je ponehalo in oddahnili smo si.

Za vzpon na Surja peak smo ati, mami, vodič, eden od dveh nosačev in jaz pot pod noge vzeli že pred sončnim vzhodom. Pot naj bi bila v letnih razmerah enostavna, vendar ji je sneg kar precej spremenil težavnost.

Moji letni čevlji nikakor niso bili primerni, prav tako so tudi kmalu spustili vodo. Ob devetih dopoldne smo dosegli vrh, najprej sem morala k življenju spraviti palec na levi nogi, šele nato sem lahko uživala v občutku, da sem dosegla vrh in v razgledu. Z vrha smo občudovali Makalu, Anapurno 1, pogorje Ganešev, Tibet, Langtang Lirung, Šiša Pangmo, Gaurishankar in še marsikaj. Na vrhu smo v soncu obsedeli za dobro uro, seveda ni manjkala pločevinka Laškega piva.

Povratak navzdol je najbolj skrbel mamo, saj je pri vzponu bilo nekaj prav grdih mest, ki bi bila ob spustu še nevarnejša, ampak na njeno srečo smo kmalu zavili na drugo pobočje, po katerem je bil spust varnejši. Pa tudi precej daljši in z mnogo smeha, ker se nam je nemalokrat ugreznilo precej prek kolena, nekajkrat tudi do pasu. Če bi si izbrali to pot tudi za navzgor, bi nam vzela vsaj dvakrat toliko časa, kot nam je po drugi strani.

Povratak nazaj v Katmandu je trajal le dva dni. Bili smo precej hitri, v Dhunche smo prispeli že dopoldne. Tam smo počakali avtomobil, tudi vožnja nazaj je trajala nekaj ur manj. V hotelu smo seveda bili najbolj veseli tekoče vode in tuša. V prihodnjih dveh dneh je sledilo nakupovanje spominkov, ki je bilo bolj utrujajoče kot treking. Ogledali smo si znamenitosti – Bodnat Stupa (Boudhanath – največji center tibetanskih budistov v Nepal), opičji tempelj (Swayambhunath, kjer ni manjkalo opic), Pashupatinath (hindujski tempelj, zraven teče reka Bagmati, ob kateri zažigajo pokojne)...

Zadnji dan je prišel hitro, zvečer smo doživeli še nepalski večer z njihovo tradicionalno jedjo dal bhat in nepalskimi plesi.

Malce čez šesto uro zjutraj smo bili že na letališču, kjer smo izvedeli, da ima letalo dve uri zamude, ki se je na koncu zavlekla v skoraj štiriurno zamudo. Po vzletu je sledil še zadnji pogled na Himalajo, kmalu so nam razgled zakrili oblaki, le tu in tam je še kje ven pogledal kakšen vrh...

Špela Povše